

Łódź, 24.02.2021

Sąd Okręgowy w Łodzi
I Wydział Cywilny
Plac Dąbrowskiego 5
90 – 921 Łódź

Powód:

John Sloterdijk
ul. Pomorska 215 90-225 Łódź
PESEL: 12345678901
adres e-mail: jsloterdijk@mail.com

reprezentowany przez:
r.pr. Małgorzatę Krzemińską
r.pr. Piotra Michalaka
r.pr. Magdalenę Rogozińską
Krzemińska, Michalak, Rogozińska - Kancelaria
Radców Prawnych sp.p.
ul. Pomorska 15, 90-225 Łódź

adres do doręczeń:
Krzemińska, Michalak, Rogozińska - Kancelaria
Radców Prawnych sp.p.
ul. Pomorska 15, 90-225 Łódź
adres e-mail: kancelaria@kmr.pl

Pozwany:

Berliner Wohnungsbaugesellschaft GmbH
Rathausstraße 15 10178 Berlin
Zarejestrowana w niemieckim rejestrze handlowym
prowadzonym przez Ministerstwo Sprawiedliwości

Nadrenii-Północnej Westfalii dla wszystkich krajów
związkowych pod numerem HRB 123456

Wartość przedmiotu sporu: 296 915 PLN (słownie: dwieście dziewięćdziesiąt sześć tysięcy
dziewięćset pięćnaście złotych)

Opłata od pozwu w kwocie: 14 846 PLN

POZEW
o zapłatę

Działając w imieniu Powoda na podstawie pełnomocnictwa, które stanowi załącznik do
niniejszego pisma wnoszę o:

- 1) zasądzenie od Pozwanego na rzecz Powoda zwrotu 333 ETH albo odpowiedniej kwoty
odpowiadającej tej wartości w euro w dacie wydawania wyroku w przedmiotowej sprawie
wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia doręczenia odpisu pozwu pozwanemu
do dnia zapłaty,
- 2) przeprowadzenie rozprawy także pod nieobecność Powoda,
- 3) zasądzenie od Pozwanego kosztów procesu w tym kosztów zastępstwa procesowego
według norm przepisanych,
- 4) dopuszczenie i przeprowadzenie następujących dowodów:
 - a) Wydruku treści umowy ze strony internetowej projektu na fakt zawarcia umowy
określonej treści na fakty z niej wynikające.
 - b) Zeznań Powoda, na fakt zakupu tokena ART.
 - c) Wydruk opisu działania smart contractu ze strony projektu.
 - d) Rejestru z portfela Powoda, na fakt otrzymywania ETH.
 - e) Wiadomości mailowej od Pozwanego z dnia 11 czerwca 2020 roku, na fakty z nich
wynikające.
 - f) Wydruku treści strony internetowej projektu w poszczególnych językach, na fakt ich
istnienia.
 - g) Dokumentu zawierającego treść rozstrzygnięcia platformy ODR-Jur Court Layer

Zgodnie z dyspozycją art. 187 § 1 pkt. 1(1) k.p.c. oświadczam, że dochodzone przez
Powoda roszczenie stało się wymagalne 11 czerwca 2020 roku.

Jednocześnie informuję, ze strony nie podjęły próby mediacji, jednakże powód podjął próbę pozasądowego rozwiązania sporu poprzez wcześniejszy kontakt mający na celu uzyskanie informacji, dlaczego nie otrzymuje on należnego wynagrodzenia.

UZASADNIENIE

Stan faktyczny

John Sloterdijk, obywatel holenderski zamieszkały od 5 lat w Łodzi zwany dalej “Powodem” zawarł z niemiecką spółką Berliner Wohnungsbaugesellschaft z siedzibą w Berlinie zwaną dalej “Pozwanym” umowę mocą, której powód dokonał zakupu Apartment Revenue Token (dalej “ART”) za cenę 150 ETH. Każdy ART został powiązany z jednym z apartamentów w kompleksie wybudowanym przez pozwanego, a Powód jako posiadacz tokena zyskał uprawnienie do otrzymywania przez okres 4 lat, począwszy od dnia zakończenia projektu deweloperskiego, tj. od 1 stycznia 2020 roku do 31 grudnia 2024 roku cenę w postaci 0,20 ETH za każdy dzień, kiedy mieszkanie jest wynajęte.

Dowód: treść umowy ze strony internetowej projektu

Dowód: zeznania Powoda na fakt zakupu ART za wskazaną cenę

Codziennie płatności zostały zautomatyzowane przez ARSC (Apartment Revenue Smart Contract) - program komputerowy osadzony na blockchain Ethereum, automatycznie wykrywający, czy mieszkanie zostało wynajęte i przekazujący ustaloną wcześniej kwotę inwestorowi posiadającemu ART powiązany z danym mieszkaniem.

Dowód: opis działania smart contractu ze strony projektu

Powód otrzymywał umówione kwoty w ETH od dnia zakończenia projektu tj. od dnia 1 stycznia 2020 roku. 10 czerwca 2020 roku w wyniku pomyłki Powoda doszło do zniszczenia tokena ART poprzez omyłkowe jego przesłanie przy dokonywaniu innej niepowiązanej z umową płatności. Od 11 czerwca 2020 roku Powód przestał otrzymywać umówione płatności, a od Pozwanego otrzymał wiadomość, że nie jest już uprawniony do otrzymywania płatności ze względu na zniszczenie ART.

Dowód: rejestr z portfela Powoda

Dowód: wiadomość mailowa od Pozwanego z dnia 11 czerwca 2020 roku

Dowód: dokument- treść rozstrzygnięcia ODR – Jur Court Layer

Wskazać należy, iż oferta została przez Pozwanego złożona drogą internetową

poprzez stronę zawierającą kilka wersji językowych, w tym wersję w języku polskim, oraz pozwany zapewnił działającą we wszystkich językach, w których możliwa jest do wyświetlenia strona, infolinię.

Dowód: treść strony internetowej projektu w poszczególnych językach

Analizując powyższy stan faktyczny, dojść można do następujących wniosków dotyczących następujących kwestii:

A. Prawo właściwe

Strony w umowie nie dokonały wyboru prawa powszechnie obowiązującego, a pozwany kieruje swoją działalność gospodarczą na teren między innymi Polski. Na jej terenie poszukuje inwestorów dla realizacji przedsięwzięć, które na ich rzecz obsługuje, co wynika z prowadzenia strony internetowej wyświetlanej między innymi w języku polskim. Powód zawarł umowę w celu budowania swoich oszczędności na emeryturę. Nie ma to zatem związku z jego działalnością gospodarczą lub zawodową. Prawem właściwym będzie więc prawo polskie zgodnie z treścią art. 6 ust. 1 rozporządzenia Rzym I.

Przyjąć także należy, że Powód jest konsumentem w rozumieniu art. 22(1) k.c. Wynika to z faktu, iż inwestycja, która jest celem zawartej między stronami umowy, nie stanowi działalności gospodarczej w rozumieniu art. 3 Ustawy Prawo Przedsiębiorców, gdyż brak jest jej ciągłego charakteru. Nie można przy tym zakładać, iż fakt rozłożenia w czasie zysków przesądza o ciągłym charakterze działalności Powoda, ponieważ sama inwestycja miała charakter jednorazowy, a więc brak jest ciągłości zachowań przejawiających znamiona jakiegokolwiek działalności gospodarczej. Rodzaj umowy zawartej między stronami sporu nie będzie również podlegał wyłączeniu na mocy ust. 4 pkt c wskazanego wyżej rozporządzenia, ponieważ umowa między stronami została zawarta na okres ponad trzech lat, uprawnienia z niej wynikające powstały pośrednio po dokonaniu zapłaty przez powoda, a także fakt otrzymywania 0,20 ETH za każdy dzień, kiedy mieszkanie jest wynajęte, świadczy o możliwości korzystania z nieruchomości w zakresie pobierania pożytków z tytułu jej wynajmu.

B. Wartość przedmiotu sporu

Na podstawie przywołanych w stanie faktycznym postanowień umowy Powód jest uprawniony do żądania od Pozwanego zapłaty w wysokości 0,2 ETH za każdy dzień, w którym mieszkanie powiązane z tokenem ART jest wynajmowane. Ether (ETH) to kryptowaluta powiązana z blockchain Ethereum, która jest wymienialna na oficjalne waluty państw za

pośrednictwem giełd kryptowalut, w tym wymienialna na PLN. Powód żąda zapłaty wyżej wymienionej kwoty za dni od 11 czerwca 2020 do dnia wniesienia pozwu, tj. 24 lutego 2021, z uwagi na to, że w tych dniach mieszkanie było wynajmowane. Daje to razem 258 dni, za które Powód może żądać przekazania mu 0,2 ETH - łącznie 51.6 ETH (słownie: pięćdziesięciu jeden i sześciu dziesiątych ETH).

Przyjmując wartość kursu ETH wyliczoną ze średniej najwyższego i najniższego kursu ETH z dnia złożenia pozwu 24 lutego 2021, dostępnych na platformie Binance - największej światowej giełdzie kryptowalut, jeden ETH jest warty 5 754, 16 PLN (słownie: pięć tysięcy siedemset pięćdziesiąt cztery złote i szesnaście groszy). Iloczyn liczby ETH żądanych przez Powoda i wartości 1 ETH wynosi 296 914, 66 PLN (słownie: dwieście dziewięćdziesiąt sześć tysięcy dziewięćset czternaście złotych i sześćdziesiąt sześć groszy), stąd zaokrąglona do 296 915 PLN wartość przedmiotu sporu przedstawiona na wstępie.

C. Oplata sądowa

Oplata od pozwu w niniejszej sprawie – w kwocie 14 846 PLN – ustalona została na podstawie art. 13 ust. 2 ustawy z dnia 28 lipca 2005 r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych.

Dowód: potwierdzenie uiszczenia opłaty od pozwu

D. Właściwość sądu

W związku ze stwierdzeniem, że właściwym dla stosunku umownego Powoda i Pozwanego jest prawo polskie oraz że Powód jest konsumentem w rozumieniu art. 22(1) kc zastosowanie znajduje art. 1103(6) k.p.c. Konsument jako słabsza, bardziej chroniona strona stosunku umownego ma prawo wytoczyć powództwo przed sądem miejsca, w którym zamieszkuje albo ma miejsce zwykłego pobytu w Rzeczypospolitej Polskiej i gdzie podjął czynności niezbędne do zawarcia umowy. Powód od 5 lat zamieszkuje w Łodzi i to w tym mieście skupia się jego aktywność życiowa i zawodowa (centrum życiowe) oraz w tym mieście podjął czynności niezbędne do zawarcia z pozwanym umowy sprzedaży tokena. W związku z powyższym to sąd w Łodzi jest sądem właściwym miejscowo dla rozpoznania tej sprawy. Jak zostało wskazane wyżej, wartość przedmiotu sporu w sprawie wynosi 296 914, 66 PLN (słownie: dwieście dziewięćdziesiąt sześć tysięcy dziewięćset czternaście złotych i sześćdziesiąt sześć groszy), więc do rozpoznania sprawy uzasadniona jest właściwość sądu okręgowego na podstawie art. 16 w zw. z art. 17 pkt 4 k.p.c.

Mając na uwadze powyższe okoliczności, właściwym dla rozpoznania niniejszej sprawy jest Sąd Okręgowy w Łodzi, I Wydział Cywilny.

E. Procedura ODR

Nieuprawnione jest również stwierdzenie, że sprawa jest objęta powagą rzeczy osądzonej z uwagi na niespełnienie wymogów potrzebnych dla przekazania powyższego sporu do rozstrzygnięcia na platformie ODR – Jur Court Layer. Nie można przyjąć, aby zawarcie w regulaminie klauzuli arbitrażowej dla umów zawieranych z konsumentami, przed powstaniem sporu oraz w formie innej niż pisemna, mogło wywołać skutki prawne i mogło wiązać strony, co wynika z treści art. 1164(1) k.p.c. Podnieść przy tym należy wyrok Sądu Najwyższego (IV CSK 200/06), w którym zostało stwierdzone, iż “umowa o zawieranie transakcji dewizowych na rynku międzybankowym między zleceniodawcą - konsumentem mieszkającym w Polsce - a zleceniobiorcą mającym siedzibę w Stanach Zjednoczonych Ameryki Północnej zawarta w sposób dorozumiany przez akceptację online jej treści udostępnionej na stronie internetowej nie czyni zadość wymaganiu formy pisemnej przewidzianemu w art. II ust. 1 i 2 Konwencji o uznawaniu i wykonywaniu zagranicznych orzeczeń arbitrażowych sporządzonej w dniu 10 czerwca 1958 r. w Nowym Jorku (Dz.U. z 1962 r. Nr 9, poz. 41)”. Jako że wskazana w treści orzeczenia konwencja mówi o formie pisemnej racjonalne wydaje się zastosowanie analogii w ramach wykładni systemowej wobec wskazanego wyżej przepisu k.p.c. Co więcej brak jest stosownej klauzuli informacyjnej określonej w § 2 wskazanego wcześniej artykułu.

Dowód: treść umowy ze strony internetowej projektu

Jeśli jednak zapis na sąd polubowny zostanie uznany za spełniający wymogi ważności, podkreślić należy, że wyrok wydany przez zespół arbitrów nie czyni zadość art. 1197 k.p.c. będącego przepisem o charakterze bezwzględnie obowiązującym, który w § 1 stawia szczegółowe wymogi dla formy wyroku sądu polubownego. Jak wynika ze sposobu działania wybranej przez strony procedury, sędziowie orzekali bez fizycznego kontaktu ze sobą, wysyłając stronom wyrok w formacie “PDF”, w związku z czym niemożliwe było zachowanie wymogu zawarcia podpisów choćby większości arbitrów oraz formy pisemnej wobec wydania wyroku w formie zaledwie dokumentowej. Wobec niespełnienia wymaganych warunków nie można uznać wydanego wyroku jako istniejącego w rozumieniu prawnoprocesowym. Sąd Najwyższy w uchwale z dnia 26 września 2000 roku III CZP 29/00 stwierdził, iż w stosunku do wyroku sądu powszechnego “Wyrok, którego sentencji skład sądu nie podpisał, nie istnieje w znaczeniu prawnoprocesowym także wówczas, gdy został ogłoszony”. Ustawa wymaga dla

wyroku sądu polubownego podpisów przynajmniej większości natomiast wobec braku jakiegokolwiek podpisu pozwala uznanie go za nieistniejący.

Dowód: dokument- treść rozstrzygnięcia ODR – Jur Court Layer

Wobec powyższych ustaleń wyrok wskazanego na wstępie sądu polubownego nie może zostać uznany za prawomocny w rozumieniu przepisów k.p.c., gdyż wbrew logice jest, aby od wyroku nieistniejącego przysługiwać mógł środek odwoławczy. W związku z powyższym w przedmiotowej sprawie nie jest możliwe podniesienie zarzutu powagi rzeczy osądzonej.

F. Zagadnienia materialnoprawne

Ze względu na brak uregulowań dotyczących smart contractu jako umowy oraz całej technologii DLT pojawiają się liczne rozważania dotyczące stanu faktycznego, które będą tu przedstawione.

Utracony przez Powoda token ART ze względu na swoją specyfikę oraz pełnioną funkcję legitymacyjną spełnia kryteria znaku legitymacyjnego w rozumieniu art. 921(15) Kodeksu Cywilnego. Podkreślić należy również fakt braku legalnej definicji znaku legitymacyjnego i konieczność tworzenia definicji w oparciu o cechy istniejących uznanych znaków legitymacyjnych. Należy stwierdzić, że podstawową jego funkcją jest właśnie możliwość zidentyfikowania bądź zindywidualizowania podmiotu uprawnionego do odbioru świadczenia. Analizując stan faktyczny, należy dojść do wniosku, iż właśnie temu służył token, ponieważ algorytm przysyłał należności w oparciu o jego istnienie, a więc token służył uwierzytelnianiu lub indywidualizacji podmiotu uprawnionego. Wobec utraty tokenu jako zanku legitymacyjnego należy przyjąć, iż uprawnienie przysługujące Powodowi nie wygasa ze względu na fakt, że nie zawierało się ono w tym znaku. Jak wskazywał Gudowski J. (red.), Kodeks cywilny. Komentarz. Tom V. Zobowiązania. Część szczegółowa, wyd. II “Nieumarzalność znaku nie musi oznaczać utraty szansy uzyskania świadczenia, którego obowiązek spełnienia znak ten stwierdzał. W razie gdy osoba, powołując się na fakt utraty tego znaku, zażąda spełnienia świadczenia, musi być przygotowana na konieczność wykazania swego uprawnienia (legitymacji materialnej)”. Strony nie kwestionują faktu zawarcia umowy, a fakt dokonywania transakcji w ramach smart contractu oznacza, iż znak ten musiał istnieć o czym świadczą wpływy na portfel Powoda. W związku z powyższym mimo utraty znaku legitymacyjnego Pozwany, jako iż za udowodnione należy uznać istnienie po jego stronie uprawnienia do wierzytelności, zobowiązany jest do dalszego wykonywania umowy.

Wskazać należy, że poprzez błędne wysłanie przez Powoda swojego ART doszło do sytuacji, w której smart contract nie może być wykonywany w sposób określony w umowie ze względu na swoją niezmiennosc. Umowa zawarta między Powodem a Pozwanym jako umowa sprzedaży ma z definicji charakter umowy wzajemnej. Powód spełnił swoje świadczenie w postaci przekazania 150 ETH na rzecz Pozwanego, za co Pozwany zobowiązał się przekazywać Powodowi 0,2 ETH za każdy dzień, w którym mieszkanie jest wynajmowane, czego jednak zaprzestał po 10 czerwca 2020 roku, argumentując, że doszło do zniszczenia tokena i w związku z tym Powód nie jest już uprawniony do otrzymywania płatności. Świadczenie Pozwanego stało się więc niemożliwe wskutek zniszczenia tokena, do którego doszło ze względu na sposób działania smart contractu. Jest to jednak okoliczność, za którą żadna ze stron nie ponosi odpowiedzialności - ani Powód, ani Pozwany nie mają wpływu na to w jaki sposób działa smart contract i standard ERC20 na którym jest on oparty.

Wypełnione zatem zostają przesłanki art. 495 k.c. dotyczącego niezawinionej niemożliwości świadczenia. Rozumując a contrario do przywoływanego przepisu, strona, która spełniła świadczenie, może żądać świadczenia wzajemnego - w tym przypadku Powód jest więc uprawniony do żądania od pozwanego przekazywania kolejnych płatności w wysokości 0,2 ETH. Co więcej, zgodnie ze stanowiskiem doktryny i orzecznictwa (np. *Kodeks cywilny. Komentarz*, red. J. Ciszewski, P. Nazaruk, Warszawa 2019), strona, której świadczenie nie stało się niemożliwe (w tym przypadku Powód) może żądać surogatów wykonania zobowiązania. Uprawnione jest zatem w obu częściach żądanie Powoda, który wnosi o zasądzenie od pozwanego kwoty 0,2 ETH lub odpowiedniej kwoty w euro za każdy dzień, w którym mieszkanie połączone z tokenem ART było wynajmowane w okresie od 10 czerwca 2020 do dnia wniesienia pozwu.

W przypadku gdy sąd uzna, że nie mają zastosowania przepisy dotyczące niezawinionej niemożliwości świadczenia należy zwrócić uwagę, że Powód działał w charakterze konsumenta, gdyż nie prowadzi on działalności gospodarczej związanej z umową sprzedaży tokenów zawartą pomiędzy Powodem a Pozwanym. Motywacją do zawarcia tej umowy była chęć inwestycji celem budowania oszczędności na emeryturę. Zawarta umowa sprzedaży tokenów pomiędzy Pozwanym a Powodem zamieszczona była na stronie internetowej projektu Pozwanego - stanowiła zatem szablon umowy bez możliwości indywidualnego uzgodnienia szczegółów tego stosunku prawnego. Z uwagi na to, że Powód miał możliwość zapoznania się jedynie z ogólnym i narzuconym wzorem umowy skonstruowanej przez pozwanego będącego kontrahentem powoda – konsumenta, należy przyjąć, iż w oparciu o art. 385(1) §3 k.c.

postanowienia umowy wynikające z wzorca umowy zaproponowanego powodowi przez pozwanego nie były uzgodnione indywidualnie, a w konsekwencji nie wiążą Powoda na podstawie 385(1) § 1 k.c. Ponadto tokeny istniejące na blockchainie Ethereum, ART są oparte na protokole ERC20, zgodnie z którym konsekwencją utraty danego tokena jest nieodwracalna niemożliwość otrzymywania płatności.

Trudno nie zwrócić uwagi na fakt, że tracąc token w sposób niezamierzony, omyłkowy i niezawiniony, pojawia się brak możliwości skutecznego odbierania płatności, co należy rozpatrywać jako sytuację niezwykle niekorzystną dla Powoda będącego konsumentem. Pozwany nie przewidział wprowadzenia dodatkowych zabezpieczeń pozwalających uchronić inwestorów przed brakiem możliwości pobierania płatności. Narażenie Powoda na brak dostępu do należnych mu środków poprzez wybranie odpowiedniego oprogramowania budzi wątpliwości co do kształtowania praw i obowiązków Powoda w zgodności z dobrymi obyczajami – uprawnienie Powoda do posiadania dostępu do należnych mu środków na gruncie zwartej umowy pomiędzy Pozwanym a Powodem, nie może być wykonywane, co na podstawie art. 385(1) § 1 k.c. prowadzi do niewiązania powoda umową. Dodatkowo stan faktyczny wskazuje na to, że Powód, kontaktując się z Pozwanym celem wyrażenia prośby o dalsze otrzymywanie płatności, uzyskał od Pozwanego informację, iż nie jest do tego uprawniony, ponieważ ART został zniszczony. Świadczy to o tym, iż Pozwany dokonał interpretacji zawartej umowy i jedynie Pozwany był uprawniony do stwierdzenia zgodności świadczenia z umową, co na podstawie art. 385 (3) k.c. stanowi jedno z postanowień umowy uznawanych za niedozwolone. Powód wywiązał się ze swojego zobowiązania przekazując 150 ETH celem inwestycji w projekt pozwanego, natomiast od dnia 11 czerwca, pomimo faktu, iż mieszkanie przypisane do tokena Powoda jest wynajmowane, nie otrzymuje on należnych płatności.

Co więcej podnieść należy, że opisywana umowa podlega ocenie pod kątem swojej ważności w zakresie uprawnienia do przesyłania ETH na portfel Powoda w przypadku utraty przez niego ART regule z art. 58 §3 w zw. z §2 Kodeksu Cywilnego. Podkreślić należy, iż zasady współzycia społecznego wyznaczają katalog zasad ogólnych i fundamentalnych dla jakości i sprawiedliwości obrotu cywilnego. Przepis ten w szczególności znajduje zastosowanie w sytuacjach niejasnych, w których właśnie podstawowe zasady pozwalają przesądzić o ewentualnej nieważności konkretnych zapisów. Wobec faktu, iż w omawianym stanie faktycznym mamy do czynienia z umową zawartą w ramach obrotu konsumenckiego, gdzie oferent profesjonalista powinien z racji podniesionego poziomu staranności mocą art.

355 § 2 zapewnić takie działanie smart contractu, które chroniłoby nieprofesjonalistę przed tak znamienymi skutkami jak brak uprawnienia do otrzymania świadczenia wzajemnego na skutek działania niezawinionego, tj. przypadkowej utraty tokena. Co więcej w omawianym stanie faktycznym Powód spełnił swoje świadczenie, więc jego szkoda jest rażąco wygórowana co do poziomu winy, w szczególności, iż zawarta przez niego umowa miała zapewnić mu oszczędności emerytalne, co może doprowadzać do poważnego pogorszenia jakości jego życia w przyszłości. W związku z czym utrzymanie w mocy podobnego postanowienia, mogącego wynikać z zasad społeczności blockchain, powodującego, iż Powód nie byłby uprawniony do świadczenia wzajemnego, należy uznać za sprzeczne z zasadami współżycia społecznego i nieważne przy jednoczesnym utrzymaniu w mocy pozostałych zapisów umownych. W szczególności, jeśli przyjmie się, iż Pozwany jako profesjonalista powinien uprzednio zabezpieczyć smart contract przed tego typu wadami przy zawieraniu umowy z konsumentem, co uwypukla się tym bardziej przy wysokim stopniu skomplikowania technologii umożliwiających zawarcie tego typu umowy oraz braku ewentualnych podstaw edukacyjnych u przeciętnego użytkownika obrotu pozwalających na szybkie zrozumienie mechanizmu jej działania.

W związku z powyższym wnoszę jak na wstępie.

Załączniki:

1. Pełnomocnictwo
2. Odpis pozwu wraz z załącznikami
3. Dowód uiszczenia opłaty sądowej
4. Dowód uiszczenia opłaty skarbowej
5. Wydruk umowy stron ze strony internetowej projektu
6. Wydruk opisu działania smart contractu ze strony projektu
7. Wydruk strony internetowej Pozwanego w różnych wersjach językowych
8. Wydruk rejestru z portfela powoda
9. Wiadomość mailowa od Pozwanego z dnia 11 czerwca 2020 roku
10. Wydruk rozstrzygnięcia ODR- Jur Court Layer

Podpis

.....